

Tekster: *Sl 27,1-5, Rom 3,19-22a, Matt 2,13-23*

Salmer: 122 Den yndigste
117 En rose så jeg
114 Hjerte løft
125 Mit hjerte altid vanker
(438 Hellig) Kun i Vejby
109.5-6 (Som natten aldrig)
103 Barn Jesus

Det er på alle måder en forfærdelig fortælling, vi har hørt. Alene det at der sker en massakre på en hel egns små børn er rædselsfuldt og uudholdeligt. Men det bliver næsten endnu værre når man lægger mærke til, hvordan Matthæus omhyggeligt understreger, at alt det her skete for at nogle skriftsteder i Det gamle Testamente skal gå i opfyldelse. Det er særligt ubehageligt, fordi det kommer til at se ud som alle de små børns død i Bethlehem, bare er en baggrundskulisse for at Guds eget barn på underfuld måde undgår alle de farer, der allerede fra hans livs begyndelse tårner sig op mod ham. Ja, det kommer jo til at se ud som, Gud akcepterer de små børns død. Og det er for mig at se en helt uudholdelig tanke, at Gud på denne side sender sin søn til verden, på den anden side lader Jesus fødes som menneske vel vidende, at det altså så koster en hel masse andre menneskebørn livet. Hvad det egentlig er Matthæus har tænkt med sine understregninger af, at det her altså sker efter den plan der er lagt fra verdens begyndelse, den plan som er lagt frem i en slags kodesprog i Det gamle Testamente, det er ikke til at

vide. Ligesom det ikke er til at vide, om Gud har forudset, hvad der skulle komme ud af hans skabelse af verden, eller om død, lidelse og ondskab faktisk er noget, han ikke har regnet med på forhånd, men noget der kommer til undervejs og som han må tage stilling til undervejs ligesom en tunnelingeniør må tage stilling til, hvad han nu vil gøre, når den tunnel, han er ved at bore pludselig står fuld af vand af grunde han ikke havde kunnet forudse. Om det er det ene eller det andet, der er tilfældet er ikke til at vide, og man kan ikke afgøre sagen ud fra Biblen for Biblen kan tolkes i begge retninger.

I stedet vil jeg prøve at gribe dagens evangelium an fra en anden vinkel. Hvilken mening giver det for os, at vi i samme åndedrag som vi hører om at han der skal frelse verden fra alt ondt bliver født, der hører vi også om det ondest tænkelige, at et ukendt antal spædbørn som intet ondt kan have gjort skal lide en brutal død. For mig betyder denne fortælling først og fremmest, at det jeg måske synes er den største anfægtelse ved den kristne tro bliver lidt lettere at bære. For faktisk synes jeg, og har vist også altid syntes, at det spørgsmål som rigtigt tit rejses som indvending mod kristendommen: "Hvis Gud er god, hvordan kan det så være at der sker så meget ondt?" Det spørgsmål synes jeg ikke, man kan tage alvorligt nok. Der er mennesker der lider rigtigt meget. Der er mennesker der fødes til et liv i sult, sygdom og smerte og som aldrig kommer til at opleve andet. De mennesker betaler virkelig en meget høj pris for at andre kan leve et liv i medgang og glæde, hvis deres lidelse og smerte altså er prisen for at der overhovedet findes et liv i verden og ikke bare en livløs virkelighed, hvor begreber som lidelse, smerte og lykke slet ikke er til.

Her i evangelieteksten i dag får vi forkyndt, så det ikke er til at misforstå, at det vi godt kender fra den daglige virkelighed i verden, at der er børn, der lider frygteligt og dør en rædselsfuld død, det er så virkeligt og uomgængeligt, at det oven i købet indgår i den hellige historie om Guds frelse af den verden, han har skabt, fra det onde, der er ved at ødelægge den.

Frem for at være en beklagelig biomstændighed ved Guds søns komme til verden, er fortællingen om de myrdede børn i Bethlehem for mig at se slet ikke nogen biomstændighed. Nej, det er et hovedanliggende i den hellige fortælling, for det viser os med al ønskelig tydelighed, hvor afgørende vigtigt det er for os alle sammen, at Guds søn fødes til verden i Jesus Kristus.

Den verden, Jesus fødes ind i, det er en verden, hvor der findes mennesker, der er villige til at ødelægge og udslette andre menneskers liv for deres egen lykkes og velstands skyld. Vi har set billederne på TV af børn der dør af sult og af helt banale sygdomme andre steder i verden. Og vi ser disse billeder vel vidende, at vi lever i en verden, der rummer ressourcer nok til at alle kan få mad nok til at opretholde livet og alle kan få medicin til at holde en lang række sygdomme fra livet, hvis bare vi er villige til at dele verdens rigdomme med hinanden.

Den verden, Jesus fødes ind i, er en verden, hvor også børn i velstillede samfund kan rammes af sygdom og død.

Det liv, Jesus fødes til, er et skrøbeligt, udsat liv, hvor der ikke er nogen garanti for at det vil gå godt.

At Jesus fødes til dette liv, at Jesus lever dette liv og gennemlever smerten og angsten ved at skulle forlade dette liv, og at han gør det som Guds den almægtiges søn, Guds elskede eneste barn, det fortæller mig, at dette sårbare liv for Gud er så fuldt af betydning, så fuldt af enestående værdi, at han bruger hele sin guddommelige magt og styrke til at kæmpe for det.

For mig er det en afgørende del af min tro, at Gud er kærlighed. Gud er ikke som den køligt kalkulerende general, der siger, at det er beklageligt at vort bombardement af denne by kan komme til at koste uskyldige liv, men det er nu en gang nødvendigt for at vi kan sejre. Nej, Gud er den elskende far og mor, der trodser al fare og går ind i byen mens bomberne falder over den, ind i huset der brænder for at redde sine børn ud eller selv gå til grunde sammen med dem.

Vi aner ikke hvor det ødelæggende og onde kommer fra. Men vi ved at det er en tilsyneladende uomgængelig realitet i verden. Fra fortællingerne om Jesus ved vi, at selvom sygdom, lidelse og smerte er sådan en uomgængelig realitet, så er Gud ikke til sinds at affinde sig med den. Fortællingerne om Jesus viser os netop, hvordan Jesus hvor han støder på lidelse gør alt for at fjerne den. Og vi tror, at som Jesus er, sådan er Gud. Jesus og Gud er én. Der er ikke en Gud der har skabt lidelse og ulykke, for at der kan komme en anden Gud og fjerne det igen. Men Jesus og Gud er én og den samme. Og det eneste vi ved om Gud, er at han er som Jesus er. Og ikke et eneste sted i den hellige historie, hører vi om at Jesus skulle gøre brug af ondskab, gøre brug af lidelse, gøre brug af smerte. Så bare at tænke den tanke, at Gud i det skjulte skulle have skabt lidelse og ulykke for

bagefter i det åbenbare at score points på at afskaffe det igen, det er en monstrøs, ja det er en gudsbespottelig tanke, for det er en tanke der driver en kile ind mellem Jesus Kristus og Gud, der har skabt verden.

For mig at se, har vi kun én mulighed. Vi må konstatere, at der findes ondt i verden. Det er en virkelighed, vi ikke kan bortforklare. Men vi må samtidig konstatere ud fra fortællingerne om Jesus, at det onde i verden, dvs det der får menneskelivet til at gå i stykker og gå til grunde, det har Gud ikke del i. Han benytter sig ikke af det. Han godkender det ikke. Han finder sig ikke i det. Men han kæmper mod det.

Når det er så vigtigt, at slå dette fast og at forstå det, så er det fordi, det har med vores egen orientering i forhold til det onde at gøre. Vi hører Jesus Kristus til. Vi er døbt til at være Guds børn sammen med ham. Og som Guds børn kan vi kun forholde os til det der ødelægger menneskelivet på én måde: ved at kæmpe mod det, ved at afbøde dets skadevirkninger, ved læge de skader det har påført. Og ved at trøste, hjælpe og understøtte de mennesker, hvis liv er mærket af det.

Er det Gud, der lader børnene i Bethlehem dø? Er det Gud der lader børnene i Afrika sulte ihjel? er det Gud der lader børn i Danmark rammes af kræft, muskelsvind og andre ødelæggende og livstruende sygdomme? Er det Gud, der lader børn rammes af spritbilister, så deres liv rives bort eller ødelægges, så der aldrig bliver nogen glæde ved det?

Nej det er ej. Gud kæmper mod det der ødelægger menneskelivet.
Det ved vi fra Jesus. Og Gud kræver af os, at vi gør det samme.

Amen.